

РАПУНЦЕЛ

И

ИЗГУБЕНАТА

ЛАГУНА

ОТ ЛЕЙЛА ХАУЛЪНД

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Rapunzel and the Lost Lagoon*
Copyright © 2017 Disney Enterprises, Inc.
All rights reserved.

Превод Лили Христова
Редактор Петя Дочева
Коректор Павлина Върбанова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2017
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2069-0

*За Хенри и всички наши
предстоящи приключения*

Л.Х.

ЧАСТ ПЪРВА

1

РАПУНЦЕЛ

Добре, Паскал. Ако успея да се изкача само малко по-нависоко, ще имам чудесен изглед за рисуване – казах и праметнах крак върху клона на дървото.

Ако косата ми още бе дълга двайсет метра, бих могла да я използвам, за да се изкача по дървото, и вероятно щях да стигна до най-високите му клони за секунди. Ала сега трябваше да използвам краката си. Подскочих и хванах един нисък клон, а после се изтеглих върху него. Изправих се бавно и сигурно. Паскал, домашният ми любимец хамелеон, който стоеше на рамото ми, вкопчен отчаяно във врата ми, изпусна лека въздишка.

РАПУНЦЕЛ И ИЗГУБЕНАТА ЛАГУНА

– Спокойно, Паскал! Държа те! И всъщност ти откога се страхуваш от височини? – подразних го аз.

Паскал изстена – в крайна сметка бяхме прекарвали почти осемнайсет години в кула, – но с крайчеца на окото си можех да зърна малката му усмивка. Опитвах се да пазя равновесие върху дървото, за да хвана един голям разлистен клон над мен. Докато се протяхах, се клатушках и Паскал се вкопчи още по-здраво.

– Стой! – засмях се аз, олюлявайки се за секунда, преди да сграбча клона, а краката ми увиснаха. Паскал изскимтя. – За нищо на света няма да се върна назад, цял ден чакам този момент.

Наистина беше така. Цял ден се чувствах толкова не на място в новата си роля на принцеса и се надявах, че рисуването на някоя вдъхновяваща гледка е точно това, от което имам нужда. Стражите на двореца, които баща ми бе инструктирал да ме следват навсякъде, не ми помагаша особено да се почувствам у дома. Преструвах се, че не забелязвам как ме наблюдават, докато се издърпвах нагоре.

– Еха! – рекох си, когато открих идеалния клон. – Красиво е!

Пейзажът се разгърна пред мен като събдната мечта: далечни планини, вълнообразни зелени хълмове и виеща се река, която блестеше на слънчевата светлина.

Когато посегнах към четките и боите си, Паскал се хвана за наскоро отрязаната ми къса коса.

ЧАСТ ПЪРВА

– О, не! Забравила съм си скицника.

Паскал кимна. Толкова бях се съсредоточила в желанието си да изляза навън и да рисувам, че бях забравила хартията! Паскал изглеждаше малко облекчен и посочи към земята.

– Добре, чудесно, но ще се върнем отново горе веднага щом го взема!

Внимателно седнах върху клона и праметнах крака през големия клон. Първото нещо, което видях, когато погледнах надолу, бяха новите ми обувки – същите, дето бях захвърлила, щом излязох навън. Това бяха най-неудобните обувки, които съм имала. Само след секунди орлякът стражи се втурна към мен, а един от тях носеше стълба под мишница.

– Добре съм! Всичко е наред! – извиках аз. – Наистина. Мога да сляза долу сама.

– Принцесо, не можем да поемем никакъв риск – каза един добронамерен страж, докато подпираше стълбата на дървото, а други двама я придържаха здраво.

– Хм, благодаря за възможността, но аз всъщност се канех да скоча – рекох с усмивка.

И преди да успеят да възразят, го направих. Паскал стисна очи, когато скочих на земята и се приземих както винаги на силните си боси нозе.

* * *

Беше първата ми седмица в Корона и все още при-

РАПУНЦЕЛ И ИЗГУБЕНАТА ЛАГУНА

виквах към всички промени. Събдването на толкова много желаниа наведнъж бе вълнуващо. Вече имах родители. *Истински* родители, които ме обожаваха и обичаха! Да не говорим за истинската любов с Юджийн – сладкия, забавен Юджийн! О, а също и новият ми дом – изумителният дворец с кули във формата на целувки и градини с избуяла растителност. Но въпреки всичко нещо не беше наред. Нещо липсваше. Надявах се рисуването да ми помогне да открия какво е то, или поне да завърша следобеда щастливо.

През целия ден Фридборг, придворната дама на майка ми, ме учеше на дворцови маниери. Мама ми бе обяснила, че Фридборг ще ми помага само докато се сдобия със собствена придворна дама. Смятах, че изобщо не ми е необходима. Досега сама бях се научила на всичко, дори и на съвременна астрономия! Ала започвах да осъзнавам, че принцесите трябва да правят всичко по различен начин.

По рано през деня Фридборг часове наред ме обучаваше как да сядам на стола подобаващо. Останалата част от деня прекарахме в упражнения как да отварям вратата. Исках да сторя всичко по силите си и дори се опитвах да поговоря с Фридборг, тъй като тя определено не е много разговорлива.

– Предполагам, че трябва да ми покажете как да сядам? – попитах с колеблива усмивка, когато тя застана пред мен и посочи един стол.

ЧАСТ ПЪРВА

Тя кимна рязко с глава. После вдигна полите си, премести коленете си на една страна и се отпусна на стола, сякаш бе изгубила чувствителността на краката си.

– Така ли? – попитах, като държах гърба си прекалено скован и снижавах долната част на тялото си, като че бе напълно откъсната от торса ми.

Тя изсумтя и се намръщи, а после ми направи знак да се изправя.

– Хм, добре – въздъгнах, чудейки се как седането може да е чак толкова изкуство.

Дали ще е необходимо да уча всичко съвсем отначало? И дали утрешният урок ще е как да се изправям? Ами ходенето? Беше съкрушително да мисля за всичко, дето трябваше да знам. Поех си въздух и се опитах да се съсредоточа върху положителното. Вероятно Фридборг можеше да ми бъде приятелка, ако се постараях малко повече. Реших да започна с основните неща.

– И кое предпочитате повече – ванилия или шоколад?

Тя се взира в мен известно време, сякаш току-що бях я попитала нещо твърде лично, като например какъв цвят са гашите ѝ.

„О, боже – помислих си аз. – Имам да уча толкова много!“

Предположих, че тя не е готова за незначителни разговори, затова, без изобщо да продумам, се упраж-

РАПУНЦЕЛ И ИЗГУБЕНАТА ЛАГУНА

нявах да ставам и сядам, докато краката ми отекоха в стягащите пръстите ми обувки. След три часа и две пришки не само бях усвоила как да сядам като дама, но и се бях научила как да затварям вратата, без дори за миг да обръщам гръб на придружителите си, и как да държа правилно чашката за чай. Паскал се вмъкна в стаята към края на деня и само поклати глава, сякаш искаше да каже: „Обноските са доста надценени“. Бях съгласна с него.

* * *

Бях се приземила ниско наведена и когато се изправих, не можех да повярвам на очите си. Юджийн стоеше там и ми подаваше скицника, като че беше най-прекрасната роза.

– Юджийн, донесъл си ми хартия! Как се...?

– Познавам те добре – каза усмихнат Юджийн. – Боите и четките ти ги нямаше и си помислих: „Готов съм да се обзаложа, че на моето момиче му липсва това“.

– О, благодаря – рекох, когато той ми подаде скицника.

Раменете ми се отпуснаха, а в сърцето ми се разлия топлина. Прегърнах го. За част от секундата се почувдих дали съм го направила по подходящия начин, но после се сетих, че това е Юджийн – човекът, с когото можех да бъда наистина себе си. Той хвърли поглед към стражите и те отстъпиха назад – малко.

ЧАСТ ПЪРВА

– Забелязваш ли нещо различно? – попита, като се завъртя бавно в кръг и застана в своята поза на „красавец“, въпреки че нямаше нужда да позира.

Топлите кафяви очи и дяволитата му усмивка са неустойими от всякаква гледна точка.

– Хм – казах, като го огледах. – Ризата нова ли е?

– Не – отвърна той.

– Тези ботуши лъснати ли са? – попитах аз.

– Всъщност да, но не това се надявах да забележиш – рече той.

– Бръснарят пак ли те е подстригал? – попитах отново.

Откакто пристигнахме в двореца, Юджийн всеки ден получаваше кралско бръснене и грижи за косата.

– Топло! – каза той и лицето му грейна.

– Хм – казах аз. – Ако имаш предвид, че бретонът ти се спуска малко по-надолу, това не може да се брой за *промяна*.

– Какво искаш да кажеш, че не се брой? – попита Юджийн. – Бретонът ми пада по-рязко надолу и напълно променя формата на лицето ми! Прибавя нотка изтънченост, как мислиш? Не ти ли идва наум думата „привлекателен“?

– Юджийн, ти винаги изглеждаш чудесно. А сега какво ще кажеш да се състезаваме до върха на дървото? – попитах и очертах с крак стартова линия на земята.

– Не мога – въздъхна Юджийн.

РАПУНЦЕЛ И ИЗГУБЕНАТА ЛАГУНА

– Защо не? – попитах, вдигайки вежда предизвикателно. – Страх те е, че ще те победи ли?

– Никога – намигна той. – Всъщност баща ти иска да опресня познанията си за законите срещу престъпници... и наказанията за нарушаването им. Казва, че това е част от тъй... *формалното* образование, което може би ми липсва.

– О – казах аз, неспособна да скрия неудовлетворението си.

– Не мога да разочаровам баща ти – обясни Юджийн. – Лицето ми по афишите с надпис „Търси се“ през последните няколко години май още не му дава мира. Човек би си е помислил, че като доведе у дома изгубената принцеса, ще се освободи от всичко това завинаги, но... Е, както и да е!

– Съжалявам – рекох.

– Съжаляваш ли? За какво? Че ми даде възможност да прекарам остатъка от живота си с теб – моя най-любим човек в целия свят? Че споделяш с мен този живот с най-изискана кухня и безкрайни разкрасителни процедури? Че ми осигури покои в двореца и бъдеще на принц, седнал на трона до най-добрата си приятелка? – изрече той, вдигайки брадичката ми. – Ще изучавам чуждестранни вкусове и дипломатическо благоприличие, както и макро- и микроикономика – дори микроскопична икономика, ако трябва.

– Това притеснява ли те?

ЧАСТ ПЪРВА

– Не, но съм готов да се включа в клуб по миене на чинии или да участвам в състезание по ядене на руло от кайма, ако е необходимо, само и само да накарам баща ти да ме приеме. Не бих могъл да бъда по-щастлив, Рапунцел!

– Добре – отвърнах, хапейки устни.

– Искаш ли да те повдигна? – попита Юджийн и кимна към дървото.

– Няма нужда – казах аз, щипвайки го леко по ръката. – Знаеш, че обичам приключенията, колкото и да са малки.

– Ще се видим на вечеря – усмихна ми се той и се обърна да си върви.

Гледах как Юджийн се връща в двореца. Чудех се защо аз не можех да бъда така щастлива като него? Имахме всичко, което човек би могъл да желае. Нещо с мен ли не беше наред? Сякаш дори не съм знаела, че съм самотна, когато живеех в кулата, но сега всичко бе се променило. Чувствах местата в мен, които са били празни в продължение на толкова много години, и исках да ги запълня до едно. Поех дълбоко въздух и се върнах към забавлението си. В края на краищата следобедът бе идеален, а аз бях момиче с пълен с бои джоб и пълен с листове скициник.

Реших да се обърна към стражите и да ги помоля за малко уединение.

– Вижте, намирам се в градина, оградена с голяма стена... Не мога ли да остана насаме със себе си поне

РАПУНЦЕЛ И ИЗГУБЕНАТА ЛАГУНА

половин час?

Те поклатиха глави, но аз забелязах капчиците пот, които се стичаха от челата им. Сигурно се пържеха под тия тежки доспехи.

– Следобедът е толкова жарък – казах аз. – А онзи фонтан в главната градина е съвършеното място за малка почивка. Може да топнете краката си в прохладната вода. Аз просто ще си седя на дървото и ще се наслажда на миг спокоен размисъл. Ще порисувам известно време. Обзалагам се, че едно освежаващо наплискване ще ви се отрази добре. Сигурни ли сте, че не можете да си вземете една почивчица? Ще бъда истински щастлива да видя, че вие сте щастливи.

Един от тях се усмихна леко, а после и останалите го последваха.

– Хайде, вървете! Ще се видим след малко.

И те се отдалечиха, предоставяйки ми няколко скъпоценни мига на уединение.

Паскал си почиваше на сянката долу, а аз се изкачих бързо до своя клон. Тъкмо се канех да извадя една четка, когато я видях. Една девойка на малка скрита поляна. Проточих врат. Тя държеше шпага или нещо подобно и май се сражаваше с въздуха.

Чудех се коя ли е тя.

2

КАСАНДРА

Не беше лесно да се дуелирам със себе си. Може да смятате другояче, защото няма никакви рискове.

Хвърлях се напред и никой не отстъпваше. Удрях във въздуха и никой не отвърщаше на удара. Не можех да изгубя, но не можех и да победя. Това отнемаше част от удоволствието. Освен това съществуваше и цялото фантазиране. Трябваше да си представям, че срещу мен има човек. Не исках да участвам във въображаеми игри. Но как иначе да тренирам, докато стана най-добрата? Или да докажа, че съдбата ми е не само да стана част от стражите, но и един ден да заема мястото на баща си като техен началник?

РАПУНЦЕЛ И ИЗГУБЕНАТА ЛАГУНА

От мен се очакваше да бродирам заедно с другите дами от кралския двор. Кошмар. По-скоро бих ринала овча тор, отколкото да поправам дрехи и да клюкарствам. Открих това скришно място преди седмица, използвайки картите си на древната система от подземни тунели. То се намираще на стотина крачки зад една от отдалечените градини – достатъчно близо до двореца, та да идвам тук често, но и достатъчно отдалечено, за да не се налага да се притеснявам, че някой ще ме хване, докато кръшкам от задълженията си.

Фехтовката ми помагаше да се справя с чувството си на неудовлетвореност. Баща ми ме влудяваше.

– Готова съм за страж и ти го знаеш – заявих му предната вечер по време на вечерята. – Просто ми дай възможност поне да опитам.

– Не – отсече той.

– По време на зимното слънцестоене ти каза, че ще го обмислиш – изтъкнах аз с пълна с овча яхния уста.

– Внимавай за обноските си – рече той и отпи глътка от чашата си. – Така или иначе, това бе тогава, а сега е друго. Всичко се промени.

– Заради нея – казах.

– Завръщането на изгубената принцеса е най-хубавото нещо, което се случи на Корона – поясни баща ми и вирна вежда. – Със сигурност споделяш щастието на този момент, Касандра. Не бих очаквал нещо по-малко.

ЧАСТ ПЪРВА

– Предполагам – измънках аз, като погледнах през прозореца и се загледах в арената, където последните новобранци щяха да започнат официалното си обучение на следващия ден. Заслужавах да бъда една от тях.

„Обзалагам се, че половината дори не знаят как се държи шпага“ – помислих си, докато гледах как кралските знамена се воят на вятъра. Реших да продължа да тренирам и да се трудя с всички сили, така че скоро да стане невъзможно баща ми да ми откаже.

– Съжالياвам, но трябва да прекратим този разговор – каза баща ми. Столът му одраска пода, докато ставаше от масата. – Има съвещание по стратегията в голямата зала. След като принцесата се върна, кралят иска от нас да я охраняваме през цялото време.

– Какво? – ококорих се аз. – Ако някой реши да ни нападне точно в този момент, никой дори няма да забележи, защото цялата стража следва онова момиче навсякъде.

Това бе вярно. След завръщането на принцесата цялата военна сила бе съсредоточена върху всяко нейно движение дори когато ядеше кексчета или си наричаше желаниа по пухчетата на някое глухарче. Дали кралят си мислеше, че съседните народи от Антип – или още по-лошо, от Дионда – няма да забележат, че границите ни не се охраняват надеждно? Че армията ни е разсеяна до степен на безполезност заради любовта на едно момиче към сладкишите и

РАПУНЦЕЛ И ИЗГУБЕНАТА ЛАГУНА

увлечението му по своите възвеличавани бурени? Ако изобщо имаше подходящ момент Корона да бъде нападната, той бе именно сега. Възможно ли бе принцесата, която вече не бе малко момиче, независимо че всички се отнасяха към нея така, наистина да е толкова наивна? Нима не осъзнаваше опасността, на която излагаше кралството? Понечих да заговоря, но баща ми ме прекъсна.

– Забрави ли, че преди осемнайсет години кралят откъсна поглед от нея за миг и тя бе отвлечена? – гласът му бе спокоен, но вената на слепоочието му пулсираше.

– Тогава тя е била бебе – отбелязах аз.

– Е, „онова момиче“ е принцесата на Корона. Все някога ще трябва да се запознаеш с нея.

„Не и ако мога да го избегна“ – помислих си.

Баща ми ме изгледа строго и затвори вратата след себе си.

* * *

Сега, на моето място за упражнения, прелистих страниците на наръчника си за тренировки. Книгата, естествено, се отвори на страницата, която бях чела най-често – с описанието на Крилатия звяр – бойното движение, което гарантираше приемане в стражата. Единственият проблем бе, че трябваше още един човек, за да се изпълни успешно. За разлика от фехтовката, бе абсолютно невъзможно да го

ЧАСТ ПЪРВА

направиш сам. Въздъгнах и реших да опитам с мятане на гюле. Хвърлянето на тежката сфера на голямо разстояние бе едно от първите изисквания за приемане в редиците на стражата, а аз възнамерявах да поставя рекорд.

Вдигнах гюлето, заех позиция и го хвърлих по-високо и по-надалече от всякога.

– Ооох! – чу се глас.

Погледнах нагоре и видях някого на едно от дърветата. Спусна се надолу, след като метнах гюлето. И въпреки че бях на стотина крачки оттам, почувствах дори с костите си, че това е *онова момиче*.

Рапунцел.

3

РАПУНЦЕЛ

От всичко, дето очаквах да ми се случи в градината този следобед, хвърлянето на малко гюле по мен бе последното.

Когато черната сфера профуча към мен и падна с тупване на тревата, за миг се вгледах в нея ококорено, а после слязох от дървото, за да разгледам непознатия предмет.

„Еха!“ – рекох си, като го вдигнах, не очаквайки да е толкова тежък. С Паскал се спогледахме. Той поклати глава – явно и той не знаеше какво е това.

– Силна е! – казах аз.

Той кимна. Когато момичето хвърли сферата, тя изглеждаше лека като ябълка. Ала това не беше плод!

ЧАСТ ПЪРВА

Беше някакво оръжие или пък нещо за спорт. Взех го под мишница и с много усилия се качих отново на дървото. Искях да покажа на момичето, че гюлето ѝ е у мен, но тя бе си отишла. Не се виждаше абсолютно никъде. Беше силна и бърза, и загадъчна. Сега вече наистина исках да се запозная с нея.

„Каквото и да е това, сигурна съм, че тя ще си го иска“ – помислих си аз.

Беше малко вероятно да се натъкна на нея, но със сигурност поне щях да опитам. Щом влязох в главната градина, стражите, които очевидно бяха щастливи да се поплацикат във фонтана, се втурнаха да надянат отново шлемовете си. Аз им махнах и с радост установих колко свежи изглеждат. Те ме последваха, когато се върнах в двореца. Спомних си, че от клона на дървото ми се бе сторило, че момичето разговаря със себе си, и си дадох сметка, че часове наред съм си говорила сама в кулата, но не и след като пристигнах у дома. Бе странно познато да видя, че и момичето го прави.

„Всички хора ли си говорят сами? – почудих се аз. – Дори когато живеят сред много други хора?“

Тъкмо влязох в главната зала, когато видях, че майка ми идва към мен.

– Здравей, скъпа – каза тя с грейнало лице, докато се приближаваше.

– Здравей, мамо – поздравих я аз.

Все още свиквах с думата „мама“. В устата ми тя

РАПУНЦЕЛ И ИЗГУБЕНАТА ЛАГУНА

звучеше сладка, но все така непозната.

– Как беше следобедът ти? – попита тя. – Харесаха ли ти уроците по етикет?

– Старая се – отвърнах.

– Това е всичко, което мога да искам – рече мама и ме прегърна през кръста.

Макар да ухаеше прекрасно на жасмин и лавандула, се питах дали и тя се чувства така неловко като мен. Така ли щяхме да вървим – с ръката ѝ на кръста ми, или от мен се очакваше да сторя същото? Спрях, за да помисля какво да направя. Тъкмо се канех да я прегърна с две ръце, но тя направи крачка към мен и главите ни се чукнаха.

– Опа! Извинявай! – казах аз.

– Няма нищо – отвърна мама, разтривайки челото си. – Добре ли си?

Кимнах. Тя посочи към коридора и двете тръгнахме към стаята ми.

– Каж ми какво научи.

– Научих се как да сядам, как да затварям вратата и как да пия чай – отвърнах аз.

– Доста е за един ден – рече мама.

Вгледах се в лицето ѝ, за да видя дали се шегува, но не можах да разбера. Тя ми се усмихна.

– Знаеш, че можеш да ме питаш за всичко, нали?

– Да, но защо трябва да уча всички тия правила? Не може ли просто... да бъда себе си?

– Разбира се – каза мама.

ЧАСТ ПЪРВА

Дългата ѝ рокля изшумоля, когато завихме зад един ъгъл и минахме край портрета на един от предците ми. Той сякаш ми се мръщеше. Може би ако на стените имаше по-жизнерадостни творби, щях да чувствам мястото повече като дом. Замислих се да предложа на родителите си по време на вечерята да изографисам сама стените в двореца.

– Ние само искаме да се чувстваш удобно в кралския двор – продължи мама. – В края на краищата един ден ти ще станеш кралица. Трябва да познаваш реда тук.

Свят ми се зави. Как ще управлявам кралство, след като не мога да изкусурия дори седемте стъпки при поклон?

– Какво е това? – попита мама, сочейки гюлето под мишницата ми.

– И аз щях да те попитам същото! – рекох.

– Това е гюле за стрелба – спортното и военното тренировъчно упражнение. Откъде го имаш?

– Намерих го в една от крайните градини – отвърнах.

– Колко необичайно! И то просто се търкаляше там?

– Не. Бях се покатерила на едно дърво и видях едно момиче, което май се упражняваше с него. А после го хвърли. Искам да кажа „еха“. Метна го толкова надалеч. Страшно е силна!

По устните на мама се плъзна усмивка.

РАПУНЦЕЛ И ИЗГУБЕНАТА ЛАГУНА

– Познаваш ли я?

– Касандра – кимна мама.

– Касандра – повторих аз.

Името ѝ подхождаше.

– Тя е дъщеря на началника на стражата – обясни мама и лицето ѝ грейна. – Има изключителен дух; смела е, вярна и много интелигентна...

– Знаеш ли къде мога да я намеря, за да ѝ го върна? – попитах.

– В източното крило. Когато го върнеш, защо не я поканиш на вечеря утре? – попита мама. – За празника на Ёлъди Велики.

– С удоволствие – отвърнах.

– И, Рапунцел, знам, че трябва да се чувстваш удобно, но къде са обувките ти?

– Ъъъ...

Погледнах босите си крака и размърдах пръсти върху плочките на пода. Имах неприятното чувство, че току-що съм удвоила бъдещите си уроци по етикет.

– Май ги оставих навън.

– Обувките не са най-важното сега – каза мама с усмивка. – Но те моля да ги внесеш преди залез слънце. Мисля, че трябва да ти намерим придворна дама колкото може по-скоро.